

خبرخوان

جمع‌آوری روزی ۳۰ سگ ولگرد در تهران

ایسنا: رئیس اداره کنترل حیوانات شهری سازمان مدیریت پسماند شهرداری تهران با اشاره به اجرای مستمر طرح جمع‌آوری سگ‌های بلاصاحب در پایتخت گفت: «روزانه به‌طور میانگین حدود ۳۰ قلابه سگ ولگرد از سطح شهر جمع‌آوری و به نگاهبانه منتقل می‌شوند؛ این عملیات به‌ویژه در مناطق جنوبی، ۱۵ و ۲۲ با شدت بیشتری دنبال می‌شود». حسین صادقی، با اشاره به طرح‌های جمع‌آوری سگ‌های بلاصاحب در سطح پایتخت افزود: «روزانه عملیات جمع‌آوری سگ‌ها در سطح شهر تهران و در مناطق ۲۲گانه به‌صورت مستمر انجام می‌شود. اکیپ‌های ما شامل عوامل جمع‌آوری سگ‌ها و تکنسین‌های فنی این حوزه هستند که آموزش‌های لازم را دیده و از تجربه کافی در این زمینه برخوردارند.» او ادامه داد: «این اکیپ‌ها به مناطق مختلف اعزام می‌شوند. برخی از پیام‌های ثبت‌شده توسط شهروندان در سامانه ۱۳۷ به موضوع حضور سگ‌های بلاصاحب اشاره دارد؛ همکاران ما پس از دریافت این گزارش‌ها، به محل تجمع سگ‌های بلاصاحب یا نقاطی که سگ‌های ولگرد موجب مزاحمت شده‌اند، مراجعه کرده و مطابق دستورالعمل‌های موجود، سگ‌های بلاصاحب جمع‌آوری و به نگاهبانه منتقل و نگهداری می‌شوند.»

رئیس اداره کنترل حیوانات شهری سازمان مدیریت پسماند شهرداری تهران اضافه کرد: «در فصول سرد سال، نیاز به تمهیدات ویژه وجود دارد؛ از این‌رو همه‌ساله ملاحظات لازم در دستور کار قرار گرفته و عملیات جمع‌آوری با اکیپ‌ها و خودروهای اضافی انجام می‌شود. این اکیپ‌ها در نقاط مورد نظر، از جمله بوستان‌های فرامنطقه‌ای یا ارتفاعات شهر مستقر شده و وظایف خود را به‌صورت مستمر انجام می‌دهند. در برخی نقاط شهر، به دلیل نوع بافت شهری یا موقعیت حاشیه‌ای، تعداد سگ‌های ولگرد بیشتر است؛ به‌عنوان نمونه در مناطق ۲۲، ۱۵ و پهنه جنوبی شهر درخواست‌های جمع‌آوری نسبت به سایر مناطق بیشتر است. به‌طور میانگین روزانه حدود ۳۰ قلابه سگ ولگرد از سطح شهر جمع‌آوری می‌شود و طرح‌های ضربتی نیز به‌صورت منظم برای ساماندهی سگ‌های بلاصاحب اجرا می‌شود.»

فعالیت بیش از ۲۰۰ مدرسه تک‌دانش آموز

ایسنا: مدیرکل دفتر توسعه عدالت آموزشی و آموزش عشایر وزارت آموزش و پرورش از افزایش صددرصدی بودجه مدارس عشایری در سال جاری خبر داد و گفت: حتی برای یک دانش‌آموز در مناطق دوردست، صعب‌العبور و مری‌زی که با مدارس دیگر فاصله زیادی دارند، کلاس درس تشکیل می‌شود تا یک دانش‌آموز هم از تحصیل بازمانند.
امیرمهرداد با بیان اینکه در حال حاضر هفت‌هزارو ۱۳۰ مدرسه عشایر وجود دارد که از این تعداد چهارهزارو ۸۹۲ مدرسه ثابت عشایری است و مابقی مدارس کانتکسی یا جادری ویژه عشایر کوچ‌رو است، گفت: در مناطق کوهستانی و صعب‌العبور که امکان ساخت‌وساز وجود ندارد، کلاس‌های درس در چادر یا کانکس برگزار می‌شود. همچنین تمام مدارس عشایری دارای معلم ثابت‌اند. او با بیان اینکه هم‌اکنون بیش از ۲۰۰ مدرسه تک‌دانش‌آموزی در کشور فعال است، افزود: «در حال حاضر ۲۶۱ مدرسه شبانه‌روزی عشایری فعال است و در برخی استان‌ها نیز مدارس نمونه‌دولتی عشایری وجود دارد». مدیرکل دفتر توسعه عدالت آموزشی و آموزش عشایر وزارت آموزش و پرورش با اشاره به امکانات مدارس عشایری ادامه داد: «مدارس کوچ‌رو دارای سرویس‌های بهداشتی سیار هستند که در محل‌های پیش‌بینی‌شده نصب می‌شوند. سازمان نوسازی مدارس و خیرین نیز در این زمینه همکاری مؤثری داشته‌اند.»

مهرداری درباره وضعیت معلمان مدارس عشایر گفت: «تمام معلمان عشایر رسمی و از امنیت شغلی بالایی برخوردارند. این معلمان همچنین به دلیل شرایط خاص کاری، مشمول امتیازات ویژه‌ای در رتبه‌بندی و سختی کار هستند». او با اشاره به جذب معلمان از میان خود عشایر افزود: «در دانشگاه فرهنگیان سهمیه عشایری داریم تا از میان دانش‌آموزان عشایری که تحصیل‌کرده‌اند، معلم تربیت شود. این روند در چند سال اخیر در موقعیت ادامه داشته است. همچنین تعداد محدودی سربازمعلم ویژه مدارس دوردست با داشتن رشته‌های مرتبط ابتدایی مشغول فعالیت هستند». مهرداری درباره جمعیت دانش‌آموزان عشایری گفت: بیش از ۲۱۲هزارو ۵۲۳ دانش‌آموز عشایری در سه مقطع ابتدایی، متوسطه اول و دوم تحصیل می‌کنند که بیشترین تعداد در مقطع ابتدایی با حدود ۱۴۹هزارو ۴۶۶ نفر است. همچنین ۲۶۱ مدرسه شبانه‌روزی داریم که این‌امار افزایش می‌یابد؛ به جهت اینکه مانع ترک تحصیل دانش‌آموزان عشایر به‌ویژه دختران شویم». به گفته او، بیشترین مدارس عشایری در استان‌های آذربایجان غربی با ۳۷ هزار دانش‌آموز، سیستان‌وبلوچستان، آذربایجان شرقی، خوزستان، فارس، کرمانشاه، ایلام، اردبیل، خراسان شمالی و جنوبی و رضوی، چهارمحال‌وبختیاری، کهگیلویه‌وبوییراحمد، اصفهان، هرمزگان، یزد و... فعال هستند. همچنین در شهرستان‌های تهران، قزوین، زنجان و بوشهر نیز دانش‌آموز عشایری وجود دارد. او با بیان اینکه در شهر تهران و استان‌های البرز، مرکزی وکردستان و قم مدارس عشایر نداریم، عنوان کرد: «در ۲۶ استان کشور دانش‌آموزان عشایری وجود دارد که تلاش ما این است بیشتر دانش‌آموزان بازمانده از تحصیل جذب مدارس شوند». او با بیان اینکه هم مدارس روستایی و هم مدارس عشایری را حمایت می‌کنیم، افزود: «بیش از سه‌هزارو ۱۲۰ همکار فرهنگی راهبران آموزشی و تربیتی و ۲۲هزارو ۱۰۵ همکار فرهنگی در حوزه آموزش دانش‌آموزان عشایر فعالیت دارند که در مجموع تقریباً ۲۵هزارو ۲۳۰ نفر هستند.»

پویشی برای حمایت از ۲۴ هزار دانش‌آموز

مهر: پویش «مهرانه علوی» با هدف تأمین بسته‌های ازراق برای دانش‌آموزان مدارس شبانه‌روزی متوسطه اول و دوم در مناطق روستایی و عشایری کشور آغاز شد. محسن مردعلی، جانشین مدیرعامل و معاون برنامه‌ریزی و منابع بنیاد علوی، با اشاره به اجرای این طرح در ۲۳۷ مدرسه شبانه‌روزی گفت: «پویش «مهرانه علوی» از امروز به‌صورت هماهنگ در هفت استان کشور آغاز شده و ۲۴ هزار دانش‌آموز را تحت پوشش قرار می‌دهد». این طرح با هدف حمایت از دانش‌آموزانی که به دلیل شرایط اقتصادی و فاصله از خانواده در مدارس شبانه‌روزی ساکن هستند، اجرا می‌شود. استان‌های سیستان‌وبلوچستان، هرمزگان، کرمان، خوزستان، لرستان، کهگیلویه‌وبویراحمد و چهارمحال‌وبختیاری محل اجرای این پوشش هستند. مردعلی افزود: «اجرای این طرح گامی در جهت کاهش نابرابری‌های آموزشی و ایجاد فرصت‌های برابر برای دانش‌آموزان مناطق محروم است.»

مدرسه

تدوین «اطلس آسیب‌های دانش‌آموزی»

معاون پرورشی و فرهنگی وزارت آموزش و پرورش با اشاره به برنامه‌های این معاونت برای کاهش آسیب‌های اجتماعی دانش‌آموزان، از تدوین «اطلس آسیب‌های دانش‌آموزی» برای تصمیم‌گیری‌های کلان فرهنگی و تربیتی خبر داد. صادق حسین‌زاده ملکی، افزود: «برای رسیدگی مؤثر به وضعیت دانش‌آموزان، لازم است شناخت دقیقی از وضعیت فردی آنان داشته باشیم. اگر تحلیل درستی از شرایط دانش‌آموزان نداشته باشیم، اقدامات حمایتی نیز اثربخش نخواهد بود.

مدیریت آموزشی زمانی موفق است که میدان عمل را به‌درستی شناسد و برنامه‌ریزی متناسب انجام دهد». او با اشاره به دو سطح اجرایی طرح غربالگری ادامه داد: «در سطح نخست، اطلاعات مربوط به هر دانش‌آموز به صورت فردی ثبت و بررسی می‌شود و در سطح دوم، داده‌های به‌دست‌آمده در قالب اطلس آسیب‌های روانی و اجتماعی، مبنای تصمیم‌گیری‌های کلان فرهنگی، تربیتی و آموزشی قرار می‌گیرد. این مرحله، نخستین گام اجرای طرح نماد در سال تحصیلی جدید است و اگر از همین آغاز با دقت، همدلی و هم‌افزایی پیش برویم، می‌توانیم گام بزرگی در کاهش آسیب‌های روانی و اجتماعی دانش‌آموزان برداریم». معاون پرورشی و فرهنگی وزیر آموزش و پرورش گفت: «با توجه به اینکه دانش‌آموزان شخصاً فرم‌های غربالگری را تکمیل می‌کنند، نقش معاونان آموزشی و پرورشی، مشاوران و مدیران مدارس در هدایت و همکاری بسیار کلیدی است. این داده‌ها تنها برای شناسایی آسیب‌ها، بلکه در طراحی برنامه‌های آموزشی و پرورشی مدارس نیز قابل استفاده است.» او از آغاز اجرای طرح «اطلس آسیب‌های دانش‌آموزی»

از اوایل آبان‌ماه خبر داد و گفت: «پرونده غربالگری مقطع متوسطه از اوایل آبان آغاز و تا اواخر آبان یا نیمه آذر تکمیل می‌شود. کوتاه‌تر شدن بازه زمانی اجرای طرح، این امکان را فراهم می‌کند که مشاوران بر تحلیل نتایج و رسیدگی به موارد شناسایی‌شده تمرکز بیشتری داشته باشند.

در سال‌های گذشته طولانی‌شدن فرایند غربالگری موجب می‌شد فرصت لازم برای پیگیری و مداخلات روانی و تربیتی از دست برود». حسین‌زاده ملکی افزود: «هرچند اجرای این طرح دشوار است اما کاری بزرگ و سرنوشت‌ساز برای سلامت روحی و اجتماعی دانش‌آموزان به شمار می‌آید. هرچه جمع‌بندی غربالگری زودتر انجام شود، فرصت بیشتری برای مداخلات مؤثر در اختیار مدیران و مشاوران خواهد بود.» او با اشاره به توجه ویژه رئیس‌جمهور به حوزه آموزش و پرورش گفت: «در یک سال اخیر گفتمان‌سازی مؤثری در سطح دولت و نهادهای مختلف شکل گرفته و دستگاه‌های متعدد آماده همکاری با وزارت آموزش و پرورش هستند. این همراهی ملی فرصت مغتنمی است تا نظام ارجاع در رسیدگی به آسیب‌های دانش‌آموزان نیز کارآمدتر شود». معاون پرورشی و فرهنگی وزیر آموزش و پرورش ادامه داد: «غربالگری و رصد آسیب‌ها در دو حوزه روانی و اجتماعی، گام نخست اجرای طرح نماد در سال تحصیلی جدید است. با حمایت دولت و همکاری دستگاه‌های مرتبط، امیدواریم امسال بتوانیم به صورت گسترده‌تر و مؤثرتر به موضوع آسیب‌های دانش‌آموزان رسیدگی کنیم تا هیچ دانش‌آموزی از دایره توجه و حمایت مدرسه و نظام تعلیم و تربیت خارج نشود.»

«شرق» تجربه زنان از دوران عادت ماهانه را روایت می‌کند

حکایت شرم از زن بودن

زنان در این روزها معمولاً نمی‌توانند مرخصی بگیرند و باید سر کار خود حاضر شوند،

در عین حال امکاناتی هم به آنها داده نمی‌شود. پس چه باید بکنند؟

کلاس تجربه‌آموزی ایرانی

تابویی به نام پریود

«کامران» که سابقه مدیریت یک ارگان بزرگ را دارد، درباره تجربه خود می‌گوید: «عادت ماهانه در ایران یک تابو است و به همین دلیل در محیط‌های کاری خیلی درباره آن صحبت نمی‌شود. به یاد ندارم که در این زمینه دقت کرده باشم یا متوجه شده باشم که یک کارمند زن امروز حال خوبی ندارد. معمولاً خودشان هم ترجیح می‌دهند آقایان متوجه موضوع نشوند». «آرش» که مدیر یک کارخانه بزرگ در جنوب کشور بوده است، تجربه متفاوتی دارد: «من چند کارگر زن داشتم که درخواست خود را درباره سرویس بهداشتی مناسب مطرح کردند و ما در کارخانه برایشان سرویس جداگانه ساختیم. علاوه بر آن قرار شد وقتی حال خوشی ندارند و باید مرخصی بگیرند، روز زودتر اعلام کنند و حتماً با آن موافقت می‌شود». باین‌حال وقتی از «آرش» درباره تجربه‌اش از برخورد با دوره پی‌ام‌اس در زنان می‌پرسم، پاسخی ندارد و طفره می‌رود.

عادت‌های خوب و بد در دوران پریود

طاهره افتخار، متخصص زنان و زایمان و استاد دانشگاه تهران است. او تأکید می‌کند که در زمینه پریود اطلاع‌رسانی مناسبی صورت نگرفته است: «مردان باید بدانند که در این دوره زنان حساس‌تر هستند و باید از طریق مشاوره و صحبت این آگاهی را به آنها داد. البته در زمینه آموزش اقدامات محدودی انجام شده است، درحالی‌که خیلی از مشکلات زنان در این زمینه با آموزش رفع می‌شود. علاوه بر آن، اطلاعات نادرستی که میان مردم وجود دارد، آسیب‌های خودش را ایجاد می‌کند». او بر اهمیت ارائه این آموزش‌ها در دوران مدرسه اشاره می‌کند و معتقد است که این آموزش‌ها باید در آن دوره به دختران و پسران داده شود. با این همه به گفته این متخصص زنان، ماجرای دردهای پریود حتی در زمان بارداری هم دامن زنان را می‌گیرد: «زنانی که در دوران باروری هستند، حدود ۱۰ روز مانده به آغاز قاعدگی دچار علائمی می‌شوند که هم فیزیکی و هم خلقی است. علائم جسمی مثل درد در ناحیه پستان‌ها، نفخ شکم، تغییر عادت‌های غذایی و اشتهاست. نشانه‌های خلقی هم به این صورت است که زنان بسیار تحریک‌پذیر و عصبی می‌شوند، خلق‌شان سریع تغییر می‌کند و عکس آشوب‌های تندى نشان می‌دهند». به گفته افتخار، زنان در این دوره باید کربوهیدرات، نان سبوس‌دار، ماکارونی و غلات بیشتر مصرف کنند و از خوردن غذاهای پرنمک و چرب و دارای کافئین و الکل خودداری کنند. همچنین به‌جای سه وعده غذایی مفصل در طول یک روز، شش وعده کوچک مصرف کنند. ورزش هوازی ۳۰ دقیقه‌ای در روز، خواب کافی، دوری از عوامل استرس‌زا، انجام یوگا و مدیتیشن و مصرف ویتامین‌های B۶، منکنز، منیزیم و کلسیم می‌تواند در کاهش علائم مفید باشد. او به کسانی که علائم خلقی شدیدی دارند، پیشنهاد می‌کند که با روان‌پزشک مشورت کنند و در این دوران درواهای آرام‌بخش مصرف کنند.

آرزوی مرخصی در دوره پریود

بعضی از کشورهای دنیا، مرخصی در دوران پریود را به‌عنوان یک حق برای زنان پذیرفته‌اند و بر آن قوانینی هم دارند. این کشورها معمولاً در این دوران، مرخصی همراه با حقوق در نظر می‌گیرند. کشورهایی مانند کره جنوبی، ژاپن و اسپانیا از این دسته هستند. در ایران قانونی با عنوان مرخصی دوران قاعدگی وجود ندارد و قوانین حمایتی از شرایط جسمی زنانه به مرخصی زایمان و شیردهی محدود مانده است. زنان برای مرخصی در طول مدت عادت ماهانه می‌توانند از مرخصی استحقاقی یا استعلاجی استفاده کنند. در صورت استفاده از مرخصی استحقاقی که به اندازه دو روز و نیم در ماه است، آنها فرصت مرخصی برای امور دیگر زندگی خود را از دست می‌دهند و این به معنای فرصتی نابرابر با مردان در محیط کار است. برای استفاده از مرخصی استعلاجی هم باید سازمان‌های بیمه بیماری را تأیید کنند که زمان‌بر و دارای بوروکراسی اداری است و بنابراین بسیاری از زنان از خیر آن می‌گذرند و ترجیح می‌دهند یا از مرخصی استحقاقی استفاده کنند یا اجازه می‌دهند متلاً برای استراحت به نمازخانه برویم، اما بعضی معلم‌ها از زنان کارزاری راه‌اندازی کردند که تصویب سه روز مرخصی قاعدگی را طلب می‌کرد؛ کارزاری که البته به نتیجه عملی نرسید.

فرزانه احمدی

صبح زود با درد شدیدی در شکم، کمر و پهلوها بیدار شد. زیر کمرش احساس خیسبی کرد. به ملحفه نگاهی انداخت و دید که همان اتفاق همیشه‌اش است. به کارهای زیادی که امروز در شرکت پیش‌رو داشت فکر کرد و عذابی که باید در کل روز تحمل می‌کرد. ای‌کاش می‌شد مرخصی می‌گرفت. تصور چهره اخمو و عصبی رئیس از این فکر منصرفش کرد. نمی‌دانست مرخصی ناگهانی‌اش را باید چطور توجیه کند. به سختی از جا بلند شد و رفت تا قرص مسکنی بخورد، دوش بگیرد و به سر کار برود. این حکایتی است که زنان هر ماه آن را تجربه می‌کنند. فرقی نمی‌کند خانه‌دار باشند یا شاغل، در بسیاری موارد باید حین اینکه درد و خونریزی ناشی از «عادت ماهانه» را تحمل می‌کنند، سر را بمانند و وظایف روزانه خود را انجام بدهند. در کنار درد و خونریزی و ضعف ناشی از آن، «پی‌ام‌اس» یا تغییرات خلقی ناشی از تغییرات هورمونی مربوط به پریود هم خود داستان دیگری است. زنان که بی‌اختیار در این دوره حساس، زودرنج و بدخلق می‌شوند، معمولاً باید خشم خود را فرو بخورند؛ چراکه توسط اطرافیان درک نمی‌شوند و این خود فشار روانی مضاعفی بر آنها تحمیل می‌کند.

دردی که مردان چیزی از آن نمی‌دانند

تجربه «سمیرا» از زنان دیگر شاید شدیدتر بوده است: «من کیست تخمدان داشتم و به همین دلیل درد و خونریزی‌ام بیشتر از حد معمول بود و این باعث می‌شد در دانشگاه و محل کار نسبت به بقیه زنان شرایط سخت‌تری را تجربه کنم». او به نامناسب‌بودن امکانات در محیط کار برای زنان در زمان پریود اشاره می‌کند: «معمولاً در محیط‌های کاری سرویس بهداشتی جداگانه برای زنان وجود ندارد و زنان برای تعویض نوار بهداشتی مشکل دارند. حتی یک بار در محل کار به من تذکر داده شد که چرا نوار بهداشتی‌ما را در سطل زباله سرویس بهداشتی مشترک با آقایان انداخته‌ام و این کار را برای زنان در محیط کار بسیار سخت کرده است. زنان در این روزها معمولاً نمی‌توانند مرخصی بگیرند و باید سر کار خود حاضر شوند، در عین حال امکاناتی هم به آنها داده نمی‌شود. پس چه باید بکنند؟ چطور این دوره را سپری کنند؟ گویا زنان باید از یک اتفاق طبیعی که برای بدن‌شان می‌افتد، خجالت بکشند». به گفته او، پروسه بردن نوار بهداشتی از کیف تا محل سرویس بهداشتی در این موارد هم چالش دیگری است: «علاوه بر آن در مواقع پریود نمی‌دانم باید چطور برای مدیران که اغلب مرد هستند، توجیه کنم که درد دارم و نمی‌توانم به کار ادامه بدهم؟ حتی وقتی می‌خواستم برای عمل جراحی کیست مرخصی بگیرم، نمی‌دانستم به مدیر بگویم که معلم مربوط به کدام بخش از بدن است». او که پی‌ام‌اس‌های شدیدی را تجربه می‌کند، می‌گوید در این دوران بسیار تحریک‌پذیر است، اما کسی در محیط کار نمی‌تواند این موضوع را درک کند.

وضعیت کارگران زن در محیط‌های صنعتی بدتر است

وجود امکانات و سرویس بهداشتی در دوران پریود برای زنان یک دغدغه مهم است. «مریم» گاهی مجبور است برای مأموریت به یکی از کارخانه‌های جنوب کشور در یک منطقه صنعتی برود. او از تجربه خود می‌گوید: «آنجاس سرویس بهداشتی حتی برای مردان هم وضع مناسبی ندارد و بیشتر به صورت صحرایی است، به همین دلیل است که وقتی در دوران عادت ماهانه هستم، ترجیح می‌دهم به مأموریت نروم و همیشه به این فکر می‌کنم که زنان کارگر در این مواقع چه می‌کنند و چه شرایط سختی دارند. کابوس لکه قرمز روی لباس هم که یک کابوس همیشگی است». او وضعیت را در محیط‌های اداری بهتر از قبل می‌داند: «در این سال‌ها مدیران مرد درک بهتری درباره مسائل زنان پیدا کرده‌اند و گاهی وقتی می‌بینند یک زن حال خوبی ندارد، بدون اینکه صحبت مستقیمی بیان شود، مرخصی می‌دهند». باین‌حال «سترن» تجربه خوبی از محیط کار ندارد: «یک بار به مدیر گفتم که به دلیل پریود کم‌درد درم و نمی‌توانم روی صندلی بنشینم و باید به خانه بروم، او با مرخصی‌ام موافقت کرد، اما از فردای آن روز سعی کرد رابطه خارج از عرفی با من برقرار کند؛ چراکه فکر کرده بود مطرح‌کردن این موضوع توسط من به معنای آن است که او می‌تواند به حریم شخصی‌ام وارد شود». تجربه او در ارتباط با زانن ناموفق هم چندان خوشایند نیست: «مدتی با یک مدیر زن کار می‌کردم که خودش پریودهای آرام و بدون دردی داشت، به همین دلیل شرایط ما را که درد و خونریزی شدید داشتیم، درک نمی‌کرد و در مقایسه با خودش، فکر می‌کرد ما اغراق می‌کنیم. باین‌حال، در مواردی هم بوده که همکاران زن کار من را بر عهده گرفته‌اند تا بتوانم در دوران پریود استراحت بیشتری داشته باشم».

خانه‌داری در دوران عادت ماهانه تعطیل نمی‌شود

زنان خانه‌دار هم در این دوران سختی‌های خود را دارند. «سارا» مادر سه پسر نوجوان است. او مجبور است با وجود درد، حال خود را طبیعی نشان بدهد و کارهای روزمره خانه را به ثمر برساند: «برای سه پسر نوجوان که ظهر از مدرسه گرسنه و خسته برمی‌گردند و هیچ آموزشی در رابطه با عادت ماهانه زنان ندیده‌اند، نمی‌توانم توضیح بدهم چرا برای مثال یک روز ناهاز نداریم یا خانه نامرتب است. بنابراین مجبور خود را سر پا نگه دارم و علاوه بر آن نشان ندهم که حال خوبی ندارم». او با همسرش هم در دوران پی‌ام‌اس مشکل دارد: «بارها به او گفته‌ام شرایط من را در این دوران بفهمد، اما باز هر بار بین ما دعوا می‌شود و من کم‌کم به این نتیجه رسیده‌ام که او تغییرپذیر نیست و باید در این مواقع خودم را کنترل کنم و خشمم را فرو بخورم». «نگار» دانش‌آموز است و یک برادر بزرگ‌تر در خانه دارد. او همیشه از طرف مادر تحت فشار است که برادرش متوجه نشود او در دوران قاعدگی است: «مادرم حتی ماه رمضان مرا مجبور می‌کند برای سحری خوردن بیدار شوم تا برادر و پدرم متوجه وضعیت من نشوند». او درباره تجربه‌اش در مدرسه می‌گوید: «بعضی معلم‌ها حال بد را درک می‌کنند و اجازه می‌دهند متلاً برای استراحت به نمازخانه برویم، اما بعضی معلم‌ها می‌گویند این بخشی از زندگی است و باید به آن عادت کنید. درحالی‌که نمی‌دانم چطور می‌شود به درد شدید عادت کرد؟».

گفت‌وگو با «مونا مززعی»، هنرمند ویلچر‌سوار ایرانی

سوار بر حلزون، از اهواز تا ویندورف آلمان

به خاطر دارد؛ اتاق بیمارستان، صدای قدم‌های پرستارها، نور سفید چراغ‌ها؛ «بعد از عمل، پاهایم دیگر حس نداشتند. دو سال بعد که ام‌آرای آمد، فهمیدیم به اندازه یک بند انکتش از نخاع از بین رفته. از آن روز تا امروز، یعنی ۲۷ سال، با آسیب نخاعی زندگی کرده‌ام». **خانواده‌ای که نگذاشت تسلیم شود**، خانواده «مونا» به تحصیل و پشتکار اهمیت زیادی می‌دادند، در واقع هر آنچه بر عهده نهادهای متولی مانند آموزش و پرورش و سازمان بهزیستی بود، خانواده و شخص مونا باید به تنهایی به دوش می‌کشیدند؛ «پدر و مادرم از همان روز اول گفتند تو باید درست را ادامه بدهی. هیچ وقت اجازه ندادند احساس ناتوانی کنم. سه سال بعد از جراحی، دچار اسکولیوز شدید شدم و دوباره عمل شد، مدت‌ها توی کوج بودم؛

